

Vraja

Cârdei V. Mariana

Seara, ciorile se-ntorc,
nimeni nu știe de unde,
multe, negre, vorbărețe,
roluri părând să învețe.

Or fi ciorile măicuțe
- fete fără de noroc?
asta mă-ntrebam aseară
singură, așa-ntr-o doară.

Unele mai obosite
pe antene poposesc,
parcă-s note-n portative,
muzicale, emotive...

Altele, în parc ascunse,
stau pe ramuri nemișcate,
voind somnul să le poarte
în visare, peste noapte.

Una pare că visează,
tot suspină și oftează...
Ea-i prezintă unui Pașă,
rochii negre din mătase.

El îi cere să-l iubească
și nunta s-o hotărască.
Ea-l întreabă, temerară:
crezi în dragostea fugară?

Vreau să-ți dăruiesc palate,
inele cu nestemate,
aurul ce am adunat,
numai ia-mă de bărbat.

Vai, de stol m-am răzlețit,
sufletul ți-am dăruit,
și ți-aș fi alătura,
dar nu stă-n puterea mea!

Mâine-n zori, la mânăstire,
stareța va da de știre
că o maică a plecat

și-n cioară s-a transformat.

Stai, îți pun un vâl pe față,
că „nevoia ne învață!”...
nimeni n-o să reușească,
în deșert, să te găsească.

Se trezește mica cioară,
simte-n suflet primăvară...

Aripile își întinde,
orizontul îl cuprinde,
vede stolul ei în zare
și-l privește, visătoare.

Inima-i în piept tresare,
pașa, demn, ține-a ei cale,
călărindu-și albul cal,
flutură un negru voal.

El îi pune-n plisc o floare
și-o sărută cu ardoare.
Vraja este spulberată:
ține-n brațe-o mândră fată.